

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ

κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ
(ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

ΣΤΟ ΜΕΤΟΧΙΟ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΣΤΙΣ 13 ΜΑΡΤΙΟΥ 2022

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα, ἀγαπητοί χριστιανοί. Γιορτή χαρμόσυνη καί πανηγύρι λαμπρό γιά τά πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν.

Γιορτάζουμε σήμερα οἱ Ὁρθόδοξοι τή νίκη τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας ἐνάντια στούς ἀσεβεῖς εἰκονομάχους, πού δέν ἤθελαν νά προσκυνοῦν τιμητικά τίς ἅγιες Εἰκόνες. Γιορτάζουμε τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων, γιά νά τίς προσκυνοῦμε τιμητικά καί νά τιμοῦμε, ἔτσι, τά εἰκονιζόμενα ἅγια πρόσωπα, μά καί νά μιμούμαστε τήν ἔξοχη ἀρετή τους.

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία, περιβαλλομένη μέ τόν φωτοστέφανο τῆς δόξας, ἀγάλλεται «ἐν Χριστῷ τῷ νυμφίῳ καί κτίστη αὐτῆς», γιὰτί δέν

εἶναι μόνο ἡ χαρά γιά τήν ἀναστήλωση τῶν ἀγίων εἰκόνων, μά καί ἡ ἀνάμνηση καί εὐχαριστία πρὸς τόν Θεό, γιά τόν θρίαμβο τόν ἔνδοξο καί περιφανῆ, πού διά μέσου τῶν αἰώνων κατήγαγε ἐναντίον ὄλων τῶν αἰρέσεων.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ντυμένη «ὡς πορφύραν καί βύσσον τὰ αἵματα» τῶν μαρτύρων, παρουσιάζεται σήμερα στεφανωμένη καί ἀκτινοβολοῦσα. Ἄρμα της, οἱ καρδιές τῶν χριστιανῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν, καί στεφάνι της, τῶν ἀγίων καί μαρτύρων τὰ αἵματα. Σήμερα στόν πνευματικό τῆς Ἐκκλησίας οὐρανό παρελαύνουν οἱ ἀκατάβλητοι ἥρωες τῆς ἀλήθειας καί οἱ γενναῖοι τῆς πίστεως ἀγωνιστές, γιά νά συνεορτάσουν μαζί μας καί νά μᾶς ἐμπνεύσουν τὰ μεγάλα τῆς πίστεως ἀγωνίσματα καί τὰ λαμπρά της κατορθώματα.

Τιμοῦμε σήμερα καί λαμπρύνουμε ὄλους ἐκείνους τούς ἀγίους καί μάρτυρες, τούς ὁμολογητές, τούς ὄσιους καί ἐγκρατευτές, τούς ἀσκητές, τούς θείους πατέρες καί θεοκήρυκες ἀποστόλους, πού σέ καιρούς πονηρούς καί δύσκολους γιά τήν Ὁρθοδοξία μας, ἄλλοι μέ τό αἷμα τους καί ἄλλοι μέ τήν ἔνθεη σοφία τους, καρπός τῆς ἀγιότητάς τους, περιχαράκωσαν τό πολεμούμενο κάστρο τῆς Ὁρθοδοξίας μέ στέρεα, ψηλά καί οὐρανοθέμελα τείχη, καί ἔτσι μᾶς παρέδωσαν μία πίστη ὀρθόδοξη ἀνόθευτη, πού εἶναι αὐτούσιο τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ πίστη καί ἡ παράδοση τῶν ἀγίων τοῦ Χριστοῦ Μαθητῶν καί Ἀποστόλων, εἶναι ἡ πίστη καί ἡ ὁμολογία τῶν

χιλιάδων αγίων, μαρτύρων και όμολογητῶν, πού υπέστησαν φρικτά μαρτύρια για την πίστη τους αυτή και έχυσαν ποταμούς τό αίμα τους, για νά στερεωθεῖ και αύξηθεῖ, για νά αναβλαστήσει και καρποφορήσει τό δένδρο τῆς Όρθοδοξίας.

Όρθοδοξία εἶναι αυτή ή Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Έκκλησία μας, ή όποία άνέκαθεν κρατεῖ άπαρασάλευτη και άνόθευτη την άποστολική διδασκαλία και παράδοση και λατρεία. Ό,τι διδάσκει, ό,τι πιστεύει, ό,τι λατρεύει, ό,τι προσφέρει σέ μᾶς μέ τά δόγματα και τά μυστήριά της ή Αγία μας Έκκλησία, αυτό και μόνο εἶναι ή Όρθοδοξία. Έκκλησία και Όρθοδοξία ταυτίζονται. Η Έκκλησία εἶναι όπωςδήποτε Όρθόδοξη και ή Όρθοδοξία εἶναι ή μόνη Έκκλησία. Και εἶναι όρθόδοξη πίστη θεία στή στερέωσή της. Η άληθινή, ή «*ύπέρ φύσιν και ύπέρ άνθρωπον*» οίκοδομή τῆς Αγίας μας Έκκλησίας, εἶναι έφεύρημα τῶν άνώτατης σοφίας τοῦ Θεοῦ. Θεμέλιο τῆς οίκοδομῆς αυτής έβαλε ό Θεός την όμολογία εκείνη πού άκούσαμε σήμερα από τόν Ναθαναήλ: «*Ραββί, σύ εἶ ό Υἱός τοῦ Θεοῦ*» (Ιωάν. α' 35-52), αυτός δηλαδή ό Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού πιστεύεται μέ την καρδιά και όμολογεῖται μέ τό στόμα, εἶναι ό άκρογωνιαῖος λίθος, ή άσάλευτη και άρραγής πέτρα τῆς πίστεως, τῆς Όρθοδοξίας, τῆς Έκκλησίας μας. «*Λίθον ὃν άπεδοκίμασαν οἱ οίκοδομοῦντες, οὔτος έγενήθη εἰς κεφαλήν γωνίας*» (Ματθ. κα' 33-42), προφητεύει ό Δαυῖδ. «*Θεμέλιον γάρ άλλον οὔδεις δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὃς εἶστιν Ἰησοῦς Χριστός*» (Α' Κορ. γ' 9-17), διδάσκει ό Απόστολος Παῦλος. Μέ τέτοιο γερό θεμέλιο ή Έκκλησία έδωσε μάχες και

κέρδισε νίκες, ἀντιτάχθηκε μέ σθένος ἀπαράμιλλο «πρός τάς ἀρχάς καί ἐξουσίας τοῦ κόσμου τούτου» (Ἐφ. στ' 10-17), καί ἡ ἀδοξία κατέκτησε κλέος, ἡ αἰσχύνη τιμή, ἡ καταφρόνια αἴγλη καί δόξα ἀνυπέρβλητη.

Ἡ Ὁρθοδοξία, ὕστερα ἀπό τόσους ἀγῶνες, ἀπό κατατρογμούς καί διωγμούς, ἀπό μαρτύρια καί κατακόμβες πέρασε στόν θρίαμβο. Ἡ Ἐκκλησία νίκησε καί βασιλεῖς καί αὐτοκράτορες διῶκτες τῆς πίστεως καί δράκοντες ἀποστάτες καί θηρία ὄρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν. Τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ νίκησαν καί διασκόρπισαν καί λύκους καί λέοντες καί δράκοντες καί ὄλους τοὺς ἐχθρούς. Οἱ ταπεινοί θριάμβευσαν τοὺς ὑπερηφάνους, οἱ ξαρμάτωτοι τοὺς δυνατούς, οἱ φτωχοί τοὺς Βασιλεῖς, οἱ ἀγράμματοι τοὺς φιλοσόφους καί οἱ δώδεκα ἔγιναν ἀναρίθμητοι, αὐξήθησαν καί πληθύνθησαν, γέμισε ὅλη ἡ γῆ. «Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν» (Ψαλ. 18, 5). Παντοῦ κηρύσσεται τό Εὐαγγέλιο. Παντοῦ νικᾷ ἡ πίστη. «Αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἰω. ε' 4).

Εἶμαστε, ἀγαπητοί μου, προνομιούχοι ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, γιατί εἶναι ὁμολογουμένως θεῖο δῶρο νά ζεῖς καί νά ἀναστρέφουσαι μέσα στή «Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν», ἡ ὁποία διατηρεῖ ἀνόθευτη καί ἀκέραιη τήν ἐξ ἀποκαλύψεως ὀλοκληρωμένη καί τέλεια Ἀλήθεια. Μέσα στήν Ἐκκλησία φυλάσσεται ἡ Ἀλήθεια, ὅπως τήν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός,

τήν παρέλαβαν οί Απόστολοι, τή διαφύλαξαν οί Πατέρες καί τήν όμολόγησαν οί Μάρτυρες.

Είηαι ή Έκκλησία μας ή θεία Κιβωτός τής αιώνιας τών ανθρώπων σωτηρίας. Αύτή είηαι ή Κιβωτός τής αιώνιας τών ανθρώπων σωτηρίας. Αύτή καί καμία άλλη. Αφοϋ ό Χριστός είηαι ή κεφαλή τής Έκκλησίας καί οί χριστιανοί τό πλήρωμα τής Έκκλησίας, σημαίνει πώς έξω από τήν Έκκλησία δέν εύρίσκειται ό Θεάνθρωπος Σωτήρας καί Λυτρωτής Χριστός. Σημαίνει ακόμα πώς έξω από τήν Έκκλησία δέν ύπάρχουν, δέν μπορούν νά ύπάρχουν χριστιανοί, γιατί μόνο μέσα στην Έκκλησία ό χριστιανός είηαι ένωμένος μέ τόν Χριστό καί κοινωνός τών μυστηρίων του: «Οί τοίς του Χριστου Έκκλησίας τής αληθείας εισίν, οί δέ μή όντες τής αληθείας ουδέ τοίς του Χριστου Έκκλησίας εισί», λέγει ό Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμας.

Καί όμως, αγαπητοί χριστιανοί, πολλοί λέγουν: Φτάνει νά είμαι καλός χριστιανός καί δέν μου χρειάζεται ή Έκκλησία. Δέν μου χρειάζεται τό κήρυγμα της καί τά μυστήριά της. Κάμνω τό καλό, βοηθώ τόν φτωχό, αποφεύγω τό κακό, είμαι έντάξει καί δέν μου χρειάζεται ή Έκκλησία.

Όχι, χριστιανέ μου! Έξω από τήν Έκκλησία, όσα φυσικά καλά καί νά έχεις, είσαι ένας χαμένος, ένας άσωτος άμαρτωλός. Μόνο μέσα στην Έκκλησία ύπάρχει χάρη Θεου, ή χάρη πού άγιάζει καί καταρτίζει. Μόνο μέσα στην Έκκλησία ύπάρχει τό έλεος καί ή συγγνώμη καί ή άφεση τών άμαρτιών. Μόνο μέσα στην Έκκλησία ύπάρχει ή σωτηρία. «Οί γάρ τών Έκκλησιών έξωθούμενοι, έξω τής

θείας γενόμενοι κηδεμονίας, ὑπό τήν βουλήν καί δυναστείαν πίπτουσι τοῦ σατανᾶ», διακηρύττει ὁ Μ. Φώτιος. Δηλαδή, βγαίνοντας κανείς ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, γιά ὁποιοδήποτε λόγο, εἶναι σάν νά παραδίνει τόν ἑαυτό του στή δυναστεία τοῦ σατανᾶ.

Δυστυχισμένε ὁδοιπόρε τῆς πονεμένης μας γῆς, «ἔρχου καί ἴδε» (Ἰω. α' 47). Ἄκουσε καί σύ τήν πρόσκληση αὐτή, πού ἀπηύθυνε στό σημερινό Εὐαγγέλιο ὁ Φίλιππος πρὸς τόν Ναθαναήλ, καί ἔλα νά ζήσεις τήν Ὁρθοδοξία. Ἐλα νά ζήσεις μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ μυστηρίου, πού κυριαρχεῖ στήν Ὁρθοδοξία. Ἐλα νά δοκιμάσεις τά βαθύτατα προσωπικά βιώματα, πού δημιουργεῖ ἡ λειτουργική προσευχή καί γενικά ἡ Ὁρθόδοξη λατρεία. Ἐλα νά γευθεῖς τόν λειτουργικό πλοῦτο τῆς. Ἐλα στήν κυριακάτικη Λειτουργία νά συναντήσεις τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Κύριο καί νά κοινωνήσεις τό Σῶμα καί τό Αἷμα του. Αὐτό, σημαίνει ζωή μέσα στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡμέρα, λοιπόν, ἐπινίκια γιά τήν Ὁρθοδοξία ἢ σημερινή. Ἀπό τό βάθος τοῦ παρελθόντος ἀναπηδᾶ ἀκτινοβολοῦσα ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλοίμονο, ὅμως! Ἡ γενιά μας δέν φαίνεται ἄξια τοῦ φωτεινοῦ αὐτοῦ παρελθόντος. Τήν ἐποχή ἐκείνη τῶν ἡρωϊσμῶν, τῆς ἀρετῆς καί τῆς θυσίας τῆ διαδέχθηκε σήμερα ἡ ἐποχή τῆς ὕλης, τῆς φθορᾶς καί τοῦ μαρασμοῦ, ἡ παγωνιά τῆς ἁμαρτίας καί ὁ λίβας τοῦ συμφέροντος ἔχουν κάψει καί ἔχουν ξηράνει τά παλιά ἐκεῖνα φύτρα τῶν ἰδανικῶν καί τῶν σκιρτημάτων.

Τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι, χωρίς τήν παραμικρή ἀμφιβολία, πνεῦμα ἀπιστίας, δαιμονικό, ἀρνησίχριστο, πνεῦμα πού δέν διστάζει νά συγκρουστεῖ ἀκόμα καί μέ τήν Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία βρίσκεται καί πάλι σήμερα σέ κίνηση καί πορεία. Σάν σκηνή τοῦ Μαρτυρίου καί Κιβωτός τῆς Διαθήκης προχωρεῖ μέσα ἀπό τήν ἔρημο τοῦ σημερινοῦ κόσμου καί διεξάγει ἕνα συνεχή καί ἀδιάκοπο ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ὁρατῶν καί ἀοράτων δυνάμεων τοῦ κακοῦ.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὅλοι αὐτοί οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας βρίσκουν συμμάχους καί στό ἐσωτερικό της. Σύμμαχοί τους ἐμεῖς, πού μέ τά λόγια κοπτόμαστε ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας, μά μέ τά ἔργα μας τήν καταπροδίδουμε, προκαλοῦντες σκάνδαλα καί κλονισμούς συνειδήσεων, πολλή δέ τήν εἰρωνεία καί τόν σαρκασμό τῶν ἐχθρῶν.

Σύμμαχοί τους ἐμεῖς, πού ἐνῶ πιστεύουμε δέν ζοῦμε ὡς Ὁρθόδοξοι, δέν παρουσιάζουμε στήν ἐποχή μας τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν ἀγάπη, τήν ταπείνωση, τή χαρά, τή μακροθυμία, τήν ἀγαθότητα, τήν πραότητα, τή δικαιοσύνη καί ἀφήνουμε νά ἐγκατασταθοῦν μέσα μας οἱ ἐχθρες, οἱ θυμοί καί οἱ διχοστασίες. Σύμμαχοί τους εἴμαστε ἀκόμα καί ἐμεῖς, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ εἴμαστε «εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ», κατά τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο, καί θά ἔπρεπε νά ἐνσαρκώνουμε τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, πνεῦμα ἀγάπης, ταπείνωσης, δικαιοσύνης, συγγνώμης, ἀνοχῆς, ἐπιείκειας καί μακροθυμίας, ἀντίθετα κυριαρχοῦμαστε, πολλές φορές, ἀπό ἄμετρες

φιλοδοξίες και ἐγωϊστικές φιλοπρωτείες, πού γεννοῦν μίση και διχόνοιες, οἱ ὅποιες, ὑπό τήν ἐπήρεια ἐξωτερικῶν πολιτικῶν δυνάμεων και τήν ἐμπλοκή γεωστρατηγικῶν και γεωπολιτικῶν συμφερόντων, συνεργουσῶν και ἐθνικιστικῶν ἀγκυλώσεων, διχάζουν τήν Οἰκουμενική Ὁρθοδοξία. Σήμερα, δυστυχῶς, ὀφείλουμε νά ὁμολογήσουμε, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία σέ οἰκουμενικό ἐπίπεδο, παρουσιάζεται ὄχι πιά μέ ραγισμένη, ἀλλά μέ θρυμματισμένη τήν ἐνότητά της. Τό γνωστό θέμα τῆς χορηγήσεως τοῦ «Τόμου Αὐτοκεφαλίας» στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, τῆς ματοβαμμένης σήμερα Οὐκρανίας, πυροδότησε βαριές, σοβαρότατες παρενέργειες, πού δηλητηρίασαν τίς διορθόδοξες σχέσεις και διέσπασαν τό Σῶμα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας. Σήμερα, δυστυχῶς, ἔχουμε σχίσμα ὄχι ἐν δυνάμει, ἀλλά σχίσμα ἐν ἐνεργείᾳ, τό ὅποιο ἀποδυναμώνει τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀποτέλεσμα νά μήν εἶναι σέ θέση νά ἀντιμετωπίζει τά σύγχρονα προβλήματα μέ ἐπιτυχία και νά δίνει πειστικά τή μαρτυρία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως και ζωῆς στό ἱστορικό γίνεσθαι τῆς Οἰκουμένης. Ἡ διασπασμένη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ σήμερα νά συμβάλλει ἀποφασιστικά στήν ἐδραίωση τῶν ὑψηλῶν πανανθρώπινων ἰδανικῶν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας και τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων.

Γιατί ἀποροῦμε, λοιπόν, γιά ὅσα δεινά μαστίζουν τόν κόσμο σήμερα; Πῶς νά μήν ἀποθηριώνεται ὁ ἄνθρωπος;

Σήμερα, σέ μιά εποχή έγωπαθῆ καί ύλόφρονη, πού χαρακτηρίζεται ἀπό μία μεταφυσική ἀνομβρία καί πνευματική καί ἠθική ξηρασία καί ἀποτελμάτωση, ἡ ἀνθρωπότητα σάν νά ἔχει χάσει τό μέτρο τῆς κρίσεως, τή στοιχειώδη ὀρθοφροσύνη καί σύνεση, τόν ὀρθό προσανατολισμό, μέ ἀποτέλεσμα νά ὀπισθοδρομεῖ καί πάλιν σέ σφαγές καί λεηλασίες καί ὤμες ἀδικίες, καί νά ἐγγίζει τήν πυρηνική καταστροφή καί τόν ὄλεθρο ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας καί τοῦ πλανήτη μας. Καί γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές, δέν ἔχουμε παρά νά κοιτάξουμε τί γίνεται σήμερα στήν Οὐκρανία. Μέσα σ' αὐτή τή φουρτουνιασμένη ἀτμόσφαιρα, ἡ ἀνθρωπότητα, μέ κομμένη τήν ἀνάσα, ἐναγώνια παρακολουθεῖ σήμερα τά ὅσα φρικιαστικά συμβαίνουν στή φίλη αὐτή ὁμόδοξη καί μαρτυρική χώρα, τῆς ὁποίας ὁ λαός αἱματοκυλίζεται μέσα στή φωτιά καί τή λάβα ἑνός ἀνελέητου πολέμου. Ὁ οὐκρανικός λαός βιώνει τοῦτες τίς τραγικές μέρες τή φρίκη τῆς σφαγῆς καί τόν λυγμό τοῦ πένθους, ἐξ αἰτίας τῆς ρωσικῆς στρατιωτικῆς εἰσβολῆς στή χώρα τους. Οἱ τραγικές σκηνές, πού παρακολουθοῦμε καθημερινά στούς δέκτες τῶν τηλεοράσεών μας, ὅπως π.χ. τά βουρκωμένα καί γεμάτα φοβία καί ἀπορία μάτια τῶν τρομαγμένων μικρῶν παιδιῶν, τῶν ἀθῶων αὐτῶν ἀγγελουδιῶν, τά ὁποῖα κουρνιασμένα μέσα στήν ἀγκαλιά τῶν πονεμένων καί ἀπελπισμένων μανάδων τους τρέχουν στά ὑπόγεια καταφύγια, γιά νά προστατευθοῦν ἀπό τούς φονικούς πυραύλους καί τίς βόμβες, ἢ οἱ ἀλαφιασμένες μανάδες μέ τά μωρά τους παίρνουν τόν πικρό καί ἐπώδυνο δρόμο τῆς προσφυγιάς, σχηματίζοντας οὐρές χιλιομέτρων,

γιά νά σώσουν τουλάχιστον τή ζωή τόσο τή δική τους όσο καί τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τους. Ἡ ἄλλοτε εἰρηνική καί εὐημεροῦσα χώρα τῆς Οὐκρανίας μετατράπηκε σέ λίγες μέρες σέ «δαντική κόλαση οἰμωγῶν καί θρήνων».

Δέν σταμάτησαν ἀκόμα οἱ οἰμωγές καί οἱ θρήνοι τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων θυμάτων τῆς Συρίας, τοῦ Ἰράκ, τοῦ Ἀφγανιστάν, τῆς Λιβύης καί τῆς χριστιανικῆς Σερβίας, πού προκάλεσαν τό ΝΑΤΟ καί οἱ δυτικοί, ἀτιμώρητα καί χωρίς καμία διαμαρτυρία ἀπό κανένα, δυστυχῶς, καί ἡ θύελλα τοῦ πολέμου μαίνεται καί πάλιν, αὐτή τή φορά στήν Οὐκρανία μέ τήν εἰσβολή τῆς πυρηνικῆς ὑπερδύναμης, πού λέγεται Ρωσία καί μέ κίνδυνο νά ἐπεκταθεῖ σάν πυρκαϊά σέ ὅλο τόν κόσμο καί νά ἔχουμε ἕνα Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο μέ ὀλική τούτη τή φορά καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἡ Ἐκκλησία μας πιστεύει πάντοτε, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία μέσα στήν ὁποία κατοπτρίζεται ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, αὐτή δίνει νόημα στή ζωή. Ἡ ἀνθρώπινη τιμή καί ἀξιοπρέπεια, πού ἔχει ἐξαγορασθεῖ μέ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτή εἶναι ἡ ὑψιστή ἀξία μέσα στήν ἱστορία, γι' αὐτό καί καταδικάζουμε τόν πόλεμο ἐναντίον ὁποιασδήποτε χώρας καί εἴμαστε ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας καί ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος ὅλων τῶν χωρῶν. Γιά νά εἴμαστε ὅμως δίκαιοι, δέν πρέπει νά παραλείψουμε νά τονίσουμε, ὅτι ἡ εὐθύνη γιά τή σημερινή κρίση στήν Οὐκρανία δέν βαρύνει ἀποκλειστικά καί μόνο τή Ρωσία, ἀλλά καί τή Δύση καί τό ΝΑΤΟ, καί τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς ἀρνήσεώς

τους νά λάβουν σοβαρά ύπ' ὄψη τίς ἀνησυχίες τῆς Ρωσίας, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὡς ἀπειλή τήν περικύκλωσή της ἀπό τό ἐχθρικό πρὸς αὐτή ΝΑΤΟ. Ἄλλωστε τό ἴδιο δέν εἶχε συμβεῖ καί μέ τίς ΗΠΑ τό 1962, ὅταν ἀπειλοῦσαν μέ Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ἐπειδή ἡ τότε Σοβιετική Ἑνωση προσπάθησε νά ἐγκαταστήσει πυρηνικούς πυραύλους στή γειτνιαζουσα πρὸς αὐτές (ΗΠΑ) Κούβα;

Οἱ συνταρακτικές, ὁμως, εἰκόνες πού βλέπουμε καθημερινά ἀπό τίς τηλεοράσεις καί γενικά τά Μέσα Κοινωνικῆς Δικτύωσης γιά τήν Οὐκρανία, εἰκόνες πού κάνουν τίς ψυχές μας νά αἰμάσσουν καί τίς καρδιές μας νά ραγίζουν, γυρίζουν ἀναγκαστικά τή μνήμη μας 48 χρόνια πίσω, ὅταν μιά χώρα μέλος τοῦ ΝΑΤΟ, ἡ Τουρκία, ἀπρόκλητα καί ἀδικαιολόγητα καί παραβιάζοντας κάθε ἔννοια ἠθικῆς καί δικαίου, εἰσέβαλε στρατιωτικά στή δική μας Πατρίδα καί κατέλαβε διά τῆς βίας τῶν ὄπλων τό σαράντα τοῖς ἑκατόν σχεδόν τοῦ ἐδάφους της, καί ἀφοῦ ἔσφαξε, βίασε, κατακρεούργησε καί λεηλάτησε, ἔδιωξε τό γηγενῆ πληθυσμο τῶν Ἑλληνοκυπρίων, πού ζοῦσε ἐκεῖ γιά τρεῖς χιλιάδες χρόνια καί ὑποχρέωσε διακόσιες χιλιάδες ἀνθρώπων, ξεριζωμένων ἀπό τίς πατρογονικές τους ἐστίες, νά πάρουν τόν πικρό δρόμο τῆς προσφυγιάς, ἐνῶ οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, αὐτοί πού σήμερα ἐξαντλοῦν μέ πικρόχολη χαιρεκακία ὅλη τήν αὐστηρότητά τους σέ θανατηφόρες οικονομικές κυρώσεις σέ βάρος τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ «ἐνιπταν τὰς χειράς των» (Ματθ. κζ' 24). Ἔβλεπαν καί σιωποῦσαν. Ἕμεναν ἐκνευριστικά ἀπαθεῖς. Βουβοί μάρτυρες τῆς ἐπαίσχυντης ἐκείνης τουρκικῆς κακουργίας τοῦ 1974. Καί ἡ ἔνοχη αὐτή σιωπή τῶν

δυτικῶν καί τοῦ NATO ἀποθράσυναν, δυστυχῶς, τήν Τουρκία μέ ἀποτέλεσμα νά ἀπειλεῖ τώρα μέ ἐποικισμό τῆς περικλειστης πόλης τῆς Ἀμμοχώστου, περιφρονώντας προκλητικά τά ἴδια τά ψηφίσματα αὐτοῦ τούτου τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἑνωμένων Ἐθνῶν, τά ὅποια γράφει στά παλαιότερα τῶν ὑποδημάτων της. Ποῦ ἦταν τότε, ποῦ εἶναι καί σήμερα ἡ ἐγγυήτρια δύναμη, πού λέγεται Μεγάλη Βρετανία; Ποῦ ἦταν τότε, ποῦ εἶναι καί σήμερα οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καί οἱ χῶρες τῆς Εὐρώπης; Ποῦ ἦταν τότε, ποῦ εἶναι καί σήμερα τό NATO, τό ἐγκεφαλικά νεκρό NATO, πού ξύπνησε ξαφνικά ἀπό τόν λήθαργό του καί «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη;» (Α' Πέτρο. ε' 8). Ποῦ εἶναι ὅλοι αὐτοί οἱ Δυτικοί, γιά νά ἐπικαλεσθοῦν, καί στήν περίπτωση τῆς Κύπρου, τίς ἀρχές τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου καί νά ἐπιβάλουν καί στήν Τουρκία, πού ἀποθρασύνθηκε καί παραβιάζει τήν Ἀποκλειστική Οἰκονομική Ζώνη, τόσο τῆς Κύπρου, ὅσο καί τῆς Ἑλλάδας, τίς ἴδιες κυρώσεις πού ἐπέβαλαν καί στή Ρωσία;

Γιατί ἡ ἠθική τους εὐαισθησία νά εἶναι τόσο ἐπιλεκτική; Δυστυχῶς τά ὠμά γεωστρατηγικά, γεωπολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντά τους ἄλλοτε τούς δίνουν φωνή καί ἄλλοτε τούς τήν ἀφαιροῦν.

Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, ἀγαπητοί χριστιανοί, ὅτι ἡ ζυγαριά τῶν συμφερόντων τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί αὐτῆς ἀκόμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ἔγερνε καί θά γέρνει πάντοτε πρὸς τήν πλευρά τῆς Τουρκίας, τῆς Τουρκίας τῶν 80 καί πλέον

έκατομμυρίων και της εξαπλάσιας της Ελλάδος έκτασης, γι' αυτό και δέν έπρεπε, κύριε Πρωθυπουργέ της μητέρας Πατρίδας, νά ανατινάξουμε τίς γέφυρες πού μᾶς συνέδεαν μέ μία, παραδοσιακά, φιλική χώρα μέ στενούς δεσμούς ιστορικούς και θρησκευτικούς, τή Ρωσία.

Χριστιανοί μου!

Πάντοτε σέ καιρούς χαλεπούς και δύσκολους ή Όρθόδοξη Έκκλησία ήταν για τό έθνος μας ή στοργική μάνα, πού στάθηκε ή μοναδική παρηγοριά μας στίς δύσκολες ώρες της έθνικῆς μας ζωῆς.

Από τήν αρχή της ιστορικῆς συμπορεύσεως Όρθοδοξίας και Έλληνισμού έγινε ή Όρθοδοξία ή μοναδική δύναμη επιβιώσεως του Έλληνισμού στίς δύσκολες στιγμές της ιστορίας μας.

Σήμερα, αν θέλουμε νά σωθοῦμε, και από τήν άρπακτική του βάρβαρου άσιάτη μανία, αλλά και από του covid-19 τή θανατηφόρα πανδημία, δέν πρέπει, απορροφημένοι από τόν Ρωσο-Ουκρανικό πόλεμο, νά ξεχνοῦμε, τήν Όρθοδοξία πρέπει νά προτάξουμε και πάλι, σαν άμετακίνητο κυματοθραύστη, γιατί ή προσήλωση του έθνους μας στην όρθόδοξη πίστη υπῆρξε πάντα ή λυτρωτική καταφυγή και ή άστείρευτη πηγή δυνάμεως και έλπίδας.

Και αυτό εὔχομαι νά συνεχίσει νά γίνεται πάντοτε. Αμήν.